

Oponentní posudek
diplomové práce Bc. Naděždy Žaludové
Vliv Spolkové republiky Německo na vývoj environmentální politiky Evropské unie

Diplomová práce se zabývá zajímavým a aktuálním tématem vlivu a prosazení německé environmentální politiky na úrovni EU. V širším kontextu pak přibližuje utváření environmentální politiky v EU a Německu od faktického prvopočátku až do současnosti.

Formálně je práce uspořádána do šesti kapitol, které lze chápat jako tři celky – teoretický úvod, vlastní pojednání o utváření environmentální politiky v EU a Německu a závěr. Autorka svoji práci staví na čtveřici výzkumných otázek: (1) z čeho vychází vliv Německa v environmentální politice, (2) jakých úspěchů při prosazování environmentální politiky v EU Německo dosáhlo, (3) kdy a proč byl tento vliv nejslabší a (4) jaké typy strategií prosazování Německo používalo. Tvorbu domácí a unijní environmentální politiky se autorka snaží o vysvětlit pomocí Putnamovy teorie dvouúrovňové hry a typologie strategií rozpracované v několika pracích Andersena a Liefferinka.

Diplomová práce je s 97 stranami vlastního textu poměrně rozsáhlá, především ve vlastním pojednání o utváření environmentální politiky v EU a Německu je však místy nevyvážená a celkově působí nedotaženým dojmem. Podkapitola 2.1 nazvaná „Úvod do problematiky životního prostředí“ je zbytečně široká, bez přímé návaznosti na vlastní předmět zkoumání. Domnívám se, že by tato část mohla začínat až o podstatně výstižnější podkapitolou 2.2. Podobně považuji za málo přínosné „učebnicové“ zpracování prvních tří podkapitol kapitoly 3 o Evropské unii, neboť se převážně jedná o obecně známá fakta o fungování EU. Naopak je jen okrajově a náznakem zmíněno, jakými způsoby členské státy působily na (ne)přijímání konkrétních programových dokumentů (akční programy apod.) či právní úpravy. V kapitole o Německu, je poněkud překvapivá samostatná část věnovaná COP21, ačkoli úspěch vyjednávání je připisován hlavně diplomatickému úsilí hostitelské země – Francie.

O vytýkané „nedotaženosti“ svědčí i několik podkapitol (např. 4.2), které připomínají spíš výpisky z četby než analýzu literárních pramenů, když se autorka omezuje prakticky jen na kompilaci citací různých autorů takřka bez snahy o parafrázi, shrnutí či vyvození poznatků pro zodpovězení vlastních výzkumných otázek. V tom ostatně spatřuji hlavní deficit diplomové práce, neboť zodpovězení zkoumaných otázek je ponecháno do závěrečné kapitoly, přičemž není příliš zřejmé, jak autorka k těmto závěrům dochází, resp. jak k tomu používá výše zmíněný teoretický aparát. Výsledkem je, že odpovědi na výzkumné otázky působí dosti popisně – například stěžejní část odpovědi na čtvrtou otázku („*Jaké typy strategií dle typologie Andersena a Liefferinka Německo používalo a používá?*“) je pouhým opakováním závěru učiněného zmiňovanými autory, kteří již dříve pomocí své typologie takto roli Německa popsali (Lieffering a Andersen, 1998:268).

V souhrnu se však práce vypořádává s tématem vcelku uspokojivě a minimálně formálně na stanovené výzkumné otázky zodpovídá. Autorka přes výše uvedené výtky prokazuje dobrou znalost předmětné problematiky a čerpá z rozsáhlého portfolia literárních zdrojů české i cizojazyčné provenience. Práce s literaturou je na dobré úrovni, na několika místech však lze vytknout nekritické a neutříděné přebírání celých pasáží, např. z popularizační publikace Fakta o Německu (AA, 2015) v části 4.2.4.

Po formální stránce je diplomová práce zpracována dobře, i když je místy patrná nedůsledná redakce – autorka tak jednou uvádí, že Rada (EU) pro životní prostředí se zpravidla schází čtyřikrát do roka (str. 43), podruhé že šestkrát (str. 44), obdobně je uvedeno, že

Stromeinspeisungsgesetz 1990 a Erneuerbare-Energien-Gesetz 2000 od sebe dělí 20 let, ačkoli správně má být 10 let (str. 91), Úřední věstník EU se v angličtině nazývá *Official Journal*, nikoli „*Office Journal*“ (str. 50), český překlad německého *Gesetzbuch* je zákoník, nikoli „kniha zákon“ (str. 89). Rovněž oceňuji autorčinu odvalu vypořádat se s překladem odborné politologické terminologie (příkladný posunovač, obranný předběžec aj.). I přes tyto výhrady je diplomová práce dobře čitelná, s rozsáhlým poznámkovým aparátem, vyčerpávajícím seznamem literatury a zkratk, dvojjazyčným abstraktem i seznamem klíčových slov.

Celkově proto hodnotím práci jako vhodnou k obhajobě. V jejím průběhu by se autorka mohla vyjádřit k následující otázce:

Jaký postoj a typ strategie (dle typologie Andersena a Liefferinka) zastává Německo v kontextu probíhající Energiewende k Rámcové strategii EU k vytvoření energetické unie?

V návaznosti na průběh vlastní obhajoby navrhuji práci hodnotit v rozmezí 12-16 bodů.

V Praze dne 15. 8. 2016

Vojtěch Máca